

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

DE GRENS

Jeugdtoneel in elf scènes

door

Johan Skerath

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2010
Nr.3055

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJFTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

<p>Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk <i>DE GRENS</i> op te voeren moet de naam van auteur <i>JOHAN SKERATH</i> vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.</p>
--

Wettelijk depot D/2010/220/031
ISBN 978-90-385-11252

© 2010 Toneelfonds J. Janssens/Johan Skerath
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(minimum 20 spelers, maximum onbepakt)

De jongeren (17-18 jaar)

WERNER :
MARK :
LUK :
MAAIKE :
MARIAN :
BEA :
LOTTE :

De volwassenen

MOEDER VAN MAAIKE :
VADER VAN MAAIKE :
REGISEUSSE :
SECRETARESSE AAN DE HEMELPOORT :
WITTE GESTALTE :
AN, VERPLEEGSTER :
MIA, VERPLEEGSTER :

Bijrollen

DE ZIEL VAN MAAIKE :
EEN AANTAL GESTORVENEN :
EEN AANTAL ZWARTE GESTALTEN DIE DANSEN :

de overige rollen in de laatste act van Romeo en Julia :

BALTAZAR :
TWEЕ NACHTWAKERS :
PAGE :
VADER CAPULETTI :
VADER MONTECCHI :
MOEDER MONTECCHI :

Het orkest

SYNTHESISER
ELEKTRISCHE GITAAR EN BASGITAAR
DRUM

DANKWOORD

Dit toneelstuk is mede tot stand gekomen met de hulp van leerlingen van het laatste jaar middelbaar van de Rudolf Steinerschool te Leuven in 1999.

Het is een stuk voor jongeren die willen spelen, dansen, muziek maken en nadenken over thema's zoals vriendschap en liefde, zelfmoord en leven na de dood, over vreugde en verdriet. En nog veel meer.

SYNOPSIS

Maaïke, een meisje dat in het laatste jaar middelbaar zit, speelt mee in een toneelgroepje dat Romeo en Julia wil opvoeren en wordt tijdens de repetities verliefd op Werner. Ze wil dat haar moeder de scheiding aanvraagt en door problemen met haar vader pleegt ze zelfmoord en geraakt daardoor in coma. Ze verschijnt voor de poort van de hemel, een soort van tussenwereld waarin mysterieuze figuren optreden en waar ze mag kiezen om terug te gaan of niet. Ondertussen ligt haar lichaam in een ziekenhuis waar Werner, haar moeder en de vriendinnen op bezoek komen. Uiteindelijk beslist ze terug te keren voor hem. Er wordt ook toneel in het toneel gespeeld, namelijk passages uit Romeo en Julia waarvan het laatste deel op het einde wordt opgevoerd. De twee stukken worden eigenlijk door elkaar opgevoerd. Het stuk speelt zich afwisselend af in twee werelden : de reële aardse wereld en een bovenzinnelijke droomwereld.. Het is bedoeld voor een minimale bezetting van 20 personen, maar dat aantal laat zich nog uitbreiden. Dans en muziek zijn noodzakelijk voor het geheel.

EERSTE DEEL**Scène 1 : TONEELREPETITIE**

(Het podium is donker. Achteraan staat een bureau. Links staan wat houten kubussen door elkaar. Vanachter uit de zaal komt een stoet mensen op, die een treurlied zingen, dat het orkest heeft ingezet. Twee per twee, in zwarte regenjas en met geopende paraplu, lopen ze naar het podium. Daar sluiten ze hun paraplu, laten hun regenmantel vallen en gaan op het nog steeds donkere podium zitten, op de houten kubussen. Eén man is echter blijven staan. Ondertussen is het licht boven het bureau aangegaan, en zien we een vrouw zitten, die bezig is papieren te ordenen. De man loopt aarzelend op haar toe. Een zacht akkoord blijft heel de tijd op de achtergrond weerklinken.)

MARK : Euh ... hallo ...

BEA : Hallo!

MARK : Kunt u mij soms zeggen waar ik hier ben?

BEA : Ik had je niet verwacht. Voor dit uur staat er – geloof ik toch – niemand op mijn lijst. Ik zal het even nakijken. *(kijkt in een lijst)*

MARK : Lijst? Wat voor lijst?

BEA : Wel, gewoon de lijst met de binnenkomenden.

MARK : Hoe binnenkomen? ... Waar binnenkomen?

BEA : Ja, hier natuurlijk! ... Je hebt er blijkbaar echt geen idee van, waar je bent, hé?

MARK : Euh ... nee. Zou ik dat dan moeten weten?

BEA : Euh ... nee. Niet noodzakelijk!

MARK : Euh ... hallo. Zeg het dan. Zeg dan toch gewoon waar ik ben. Is dat zo moeilijk?

BEA : Wel dan: als je leeft heb je slaap nodig, dus slaap je. Maar als je slaapt bevind je je ergens anders, en dààr ben je nu op dit moment. Alleen ben je nu niet echt wakker en slaap je ook niet. Dat is alles.

MARK : Wat zeg je? Ik ben niet wakker en ik slaap ook niet ... ben ik dan dood?

BEA : Daar ben ik niet 100% zeker van, vermits je niet op de lijst staat. Ik zal het even checken. Wat was je naam ook alweer?

MARK : Euh ... euh ... Sulo, denk ik.

BEA : Sulo! Oké, even kijken. – Je staat alleszins niet op de lijst. Ik zal even de centrale bellen ... Goeiemorgen, met Bibi ... Zeg ... euh ... ik heb hier een vreemd geval. Hij heet Sulo, maar staat niet geregistreerd. En hij weet totaal niet wie of waar of hoe ..... Ja, dat dacht ik al. Ik zal zien wat ik kan doen.

MARK : En?

BEA : Tja, je bent een geval apart. Ik ga niet rond de pot draaien. Ooit stond ik op dezelfde plaats als jij nu. Ik wist van niets tot iemand mij de hele situatie uitlegde. Op de een of andere manier ben jij hier terecht gekomen ...

MARK : Waar ben ik dan?

BEA : Je bent ergens tussen leven en dood.

MARK : (*herhalend*) Tussen leven en dood? (*pauze*) Vrijdag ... het was vrijdagavond ... Het was nog erg warm ... Ik voelde mij ongelofelijk slecht ... Het ging gewoon niet meer, ik wou niet meer ... Ik hoorde nog een schot weergalmen, en toen werd alles zwart ... (*luid*) Ik ben dood! Het kan gewoon niet anders, ik ben dood! DOOD!

BEA : Olala! ... Meneer heeft zijn geheugen terug!

MARK : Hoe kan dat, dat ik tussen leven en dood zit? Ik ben toch gewoon morsdood.

BEA : Niks dood! Dat zou je wel willen, hé? Dood, ja, dat is het simpelste, dat vindt meneer wel het gemakkelijkste!

MARK : Zeg, gaat het, ja! ... Zo simpel is het niet! Madame de .... betweter!

BEA : Zo zijn we niet getrouwd, hoor! Ik hoef dit niet te doen.

MARK : Sorry, het was niet zo bedoeld. Wilt u mij alstublieft nog helpen?

BEA : Natuurlijk wel ... jochie! Wat zou je zijn zonder mij? (*pauze*) Ik hier ben dood. Ik stond eens voor de keuze waar jij nu voor staat. Jij kunt nog terug ... Ik niet ... en ik heb er zelf voor gekozen.

MARK : Hoe ... ik kan nog terug?

BEA : Je was zenuwachtig, je schot was onbeholpen. Het was natuurlijk ook maar de eerste keer! Oefening baart kunst. Het resultaat is dat je flink beschadigd in het ziekenhuis ligt, buiten bewustzijn. En nu ben je één van de weinigen die voor

die keuze komen te staan: hier blijven of terugkeren. Ik kan je alleen maar zeggen dat die keuze niet van de gemakkelijkste is. Ik heb mij erdoor laten afschrikken ... En ik heb er spijt van.

MARK : Ach zo ... (*bedenklijk*) Nu, ik kies er voor hier te blijven. Dat wou ik tenslotte ... Ik wil niet meer terug. (*Stilte*) Dat is toch logisch?

BEA : Wat hebben leven en dood met logica te maken!

MARK : Maar ik wou immers het leven verlaten, omdat ik ginds – nu ja – doodongelukkig was.

BEA : Ik dacht ooit zoals jij. Maar nu zou ik er alles voor geven om terug te mogen gaan, ook al is het maar voor kleine dingen, zoals bijvoorbeeld zingende vogels, bloemen, en ... euh ... bananen ... en slagroom.

MARK : Zo had ik er nog niet over gedacht. - Toen ik de trekker overhaalde, deed alleen mijn dochttertje me nog twifelen. Maar die heeft uiteindelijk haar moeder nog ...

BEA : (*mijmerend*) Ikzelf heb nooit de kans gehad om kinderen te krijgen., – Wil je haar niet zien opgroeien, zien glimlachen, haar eerste vriendje ontmoeten, in de kerk met haar naar het altaar lopen? Wil je dat allemaal missen? - En trouwens, je dochttertje heeft je evengoed nodig! Ze is nog jong. Wil je haar nu in de steek laten, nu ze nog zoveel aan je heeft?

MARK : Maar kan ik nog wel terug?

BEA : Zolang je niet op mijn lijst staat, is het nog mogelijk.

MARK : Maar hoe weet ik nu wat ik moet doen?

BEA : Volg je hart.

MARK : Hoe bedoel je?

BEA : Misschien kan dit je helpen. Hier zijn een aantal dingen anders dan je gewoont bent. Zo kun je je hart niet alleen maar voelen, maar ook horen.

MARK : Wat horen? Dat mijn hart slaat of bonst. Is het dat wat je bedoelt?

BEA : Ssst ... meer dan dat! Wees stil en luister.

(Het zachte akkoord dat al heel de tijd op de achtergrond aanwezig was, wordt nu goed hoorbaar)

MARK : Ja, ik hoor het nu ook. Is dat mijn hart?

BEA : Ja, dat is jouw hart, en dat is een goed teken.

MARK : Waarom?

BEA : Dat is je levenswil, die verder wil. Als we leven slaan we er geen acht op, alleen in kritieke momenten zijn we ons er van bewust. Het enige wat je nu nog moet doen, is terugkeren. Gewoon terugkeren. De rest gebeurt vanzelf.

MARK : Denk je echt? ... Ja .... Misschien heb je wel gelijk. Ja, ik moet het nog eens proberen, je hebt gelijk. ... En als ik dan de vogels hoor fluiten en bananen eet, dan zal ik zeker aan je denken.

(Ze nemen afscheid en hij gaat langs de rechterkant – de kant van het leven – het podium af. Het akkoord is verdwenen, de lichten gaan aan, en er wordt luid geapplaudisseerd. Voor de toeschouwer wordt het nu pas duidelijk dat de scène een zelfgeschreven toneeltje was, dat door twee jongeren werd opgevoerd voor hun toneelgroep in een jeugdhuis. De regisseuse komt op vanuit de zaal waar ze voordien al had plaatsgenomen)

REGISSEUSE : Bravo! Echt heel mooi! Wat vonden jullie ervan?

MARIAN : Ik vond het een speciaal verhaal. Het was ook goed gespeeld.

REGISSEUSE : Ja, het stak goed in elkaar. Het gesprek ging vlot over en weer. Er zat humor in, met de nodige pauzes en verrassende wendingen. Mooi, heel mooi!

WERNER : Hoe zijn jullie op dit onderwerp gekomen?

BEA : Wel ... euh ... ik wilde een stukje schrijven over iemand die gestorven is, maar nog een kans krijgt om terug te keren. En ... euh ... Mark was direct enthousiast, en op één avond was het klaar.

MARK : *(aarzeland)* Misschien moest je er toch maar wat meer over vertellen, Bea, ik ...

BEA : *(onderbreekt hem)* Mark! Wij hadden toch afgesproken ...

MARK : Ik weet het wel, maar ...

MARIAN : Je kan het ons gerust vertellen. We zijn toch je beste vrienden. Of niet soms?

BEA : Ik weet het wel. Maar het ligt nogal moeilijk. Het gaat over iemand anders.

LOTTE : Komaan, Bea! Als je het aan Mark hebt verteld, moet je het ook aan ons vertellen. Dat is toch niet meer dan juist, meen ik? (*kijkt rond*)

(*instemmend geknik*)

BEA : Oké dan. Ik zal het proberen. – Het heeft allemaal te maken met een vriendin van mijn moeder. (*pauze*) Ik weet echt niet hoe ik eraan moet beginnen!

MARK : Begin gewoon bij het ongeluk. De rest komt vanzelf.

BEA : Wel, een jaar geleden heeft die vriendin een zwaar auto-ongeluk gehad. Een dronken chauffeur heeft haar aangereden en een heel eind meegesleurd. Ze is voor dood blijven liggen. Ze was buiten bewustzijn. Maar toen ze weer wakker werd kon ze zich van alles herinneren.

MARIAN : Maar ze was toch buiten bewustzijn, zei je. Hoe kon dat dan?

BEA : Dat is het nu juist! Ze werd wakker en ze wist, wat ze in die tussentijd had meegemaakt.

WERNER : Toch geen bijna-dood-ervaring zeker?

LOTTE : Wat is dat, zo'n ... euh ... bijna-dood-ervaring?

BEA : Dat ervaren mensen die een moment aan 'de andere kant' zijn geweest. Ze spreken vaak van een tunnel met aan het einde daarvan een verblindend licht, en een wereld waaruit ze niet meer zo graag willen terugkomen.

LUK : Wat een flauwekul! Dat geloof je nu toch zelf niet!

WERNER : Waarom niet? Ik heb eens gelezen dat ongeveer één procent van alle mensen zo iets meemaakt. Dat kan je toch niet zomaar naast je neerleggen! Het gebeurt bijna altijd in een kritieke situatie, zoals na een zwaar ongeval, of een operatie, of een zelfmoordpoging. Sommigen gaan zelfs zo ver dat ze van gestorven familieleden en vrienden vertellen, die ze in die andere toestand hebben ontmoet. Sommigen zien ook in een flits hun hele leven voorbij trekken, als in een soort film. – Heeft die vriendin daar ook over gesproken?

BEA : Over een aantal dingen, ja.. Maar ik wil eerst nog iets over het ongeluk zelf zeggen. – Ik vertelde al dat ze door een auto werd aangereden en op de grond gesmaakt. Op dat moment voelde ze een enorme paniek, omdat ze wilde ademen en geen lucht meer kreeg. En ineens besepte ze: ik heb dat niet meer

nodig, ik ben dood.

LOTTE : Allez, hoe kun je nu denken als je hersenen niet meer werken?

BEA : Blijkbaar stopt je bewustzijn niet als je dood bent. Het gaat verder. En je kunt nog denken. – Toen ze dus besepte dat ze dood moest zijn, zag ze haar lichaam op de grond liggen. Ze zweefde er zo'n anderhalve meter boven. Ze zag ook hoe een madammeke, die daar op de hoek woonde, naast haar lichaam stond. De vrouw liep nog in haar nachthemd en droeg nog krulspelden in het haar. En ze hoorde haar zeggen: 'Ja, mens, zo jong nog, en dat moet dan al sterven, dat is toch erg!'

LUK : Allez, dat kan toch niet!

BEA : Ze lag met haar gezicht naar de grond. Achteraf hebben getuigen verteld dat die vrouw met de krulspelden er wel degelijk is geweest. Toen kwam de ziekenwagen. Ze zag hoe haar lichaam in de auto werd gelegd. Toen de ziekenwagen wegreed, probeerde ze hem bij te houden. Ze zweefde boven de auto. In het ziekenhuis wilde ze iets tegen de arts zeggen, maar dat lukte niet, hij verstond haar niet. Maar *zij* hoorde hem wel. Ze hoorde alles wat er gezegd werd!

LOTTE : Hoe? Ze kon niet alleen zien, maar ook horen?

BEA : Ja, maar het is geen echt horen van woorden, het is eerder een waarnemen van gedachten, een soort lezen van gedachten. Ginds wordt niet gepraat zoals hier. Er wordt gedacht, en de ander verstaat het. – Ze zegt dat je dat moeilijk kan uitleggen, want eigenlijk kan je het alleen maar begrijpen als je het zelf hebt meegemaakt.

(pauze)

MARIAN : En toen?

BEA : Na een tijd zag ze in de wachtkamer haar man met haar dochttertje zitten.

WERNER : Dus ze kon gewoon overal gaan kijken waar ze wilde?

BEA : Ze kunnen zich verplaatsen door zich te concentreren. Als ze ergens naartoe willen, denken ze zichzelf daar gewoon naartoe.

LUK : Dit gaat me gewoon te ver! Ik blijf niet langer luisteren naar zo'n onzin!

REGISEUSSE : Luister toch gewoon! Niemand verplicht je er iets van de geloven!

Maar er zijn toch al heel wat boeken geschreven over dit fenomeen. In mijn jonge tijd heb ik me er ook eens mee beziggehouden. Er was toen een Amerikaanse arts die honderden getuigenissen heeft verzameld. Zijn naam schiet me nu niet te binnen.

WERNER : Kan het Moody zijn?

REGISSEUSE : Ja, die is het! Maar vertel nu verder, Bea.

BEA : Nu komt er iets heel interessants. Ik vertelde daarjuist dat ze haar man en haar dochtertje in de wachtkamer had zien zitten. Maar ze zag ook dat haar dochtertje kleren aan had, die niet bij elkaar pasten. De vader had het kind namelijk meegenomen naar het ziekenhuis en inderhaast de eerste de beste kleren die hij kon vinden, mee gegrist. Later, toen ze haar familie dat vertelde, bleek het te kloppen. En dat was voor haar opnieuw het bewijs dat ze zich niets had ingebeeld, maar dat ze echt in de wachtkamer was geweest. – Op dat moment werd ze ineens weggezogen, met een enorme snelheid. Ze vloog door een soort tunnel en aan het eind daarvan wachtte haar gestorven grootmoeder haar op.

LUK : (*lacht*) Haha, wat een grap! Haar dode grootmoeder! Waar haal je het!

BEA : Waarom ga je niet naar buiten, als je er toch alleen maar mee lacht?

LUK : Sorry, hoor, ik wilde je niet kwetsen. Maar ik vind het gewoon flauwekul dat je dit allemaal voor waar aanneemt. Sorry, ik zal maar beter niets meer zeggen.

BEA : Ik zeg toch niet dat ik het geloof. Ik vertel eenvoudig wat zij heeft gezegd. Meer niet.

MARIAN : En zei haar grootmoeder toen iets?

BEA : Ze zei niet veel. Ze zei alleen maar: 'Je moet niet bang zijn.' Het belangrijkste was dat ze daar was.

MARIAN : Was dat alles?

BEA : Wacht nog even. Ze had ook nog een ontmoeting met iets waarvan ze zegt dat het niet in woorden is uit te drukken. Elke keer als ze daarover vertelt, wordt het haar te machtig. Ze had een ontmoeting met het Licht, zoals ze dat noemt. Er is niets op aarde dat daarmee te vergelijken valt, zegt ze. Het is liefde, goedheid, warmte, alles, alles, het allerhoogste, alles wat hier niet is. Ze zei

ook dat ze op dat moment alles begreep.

MARIAN : God dus?

BEA : Ze zegt dat ze God niet kan omschrijven. Het is alvast niet de oude man met de witte baard, of zo iemand. Het is een tegenwoordigheid die tegelijk licht en liefde is. Het is gewoon niet in woorden te vatten.

MARK : En toch kwam ze terug!

BEA : Op een bepaald moment raakte ze aan een soort grens. Ze zag aan de overkant van een vallei een huisje staan, en daar wilde ze naartoe. Er waren ook gestalten in mooie witte gewaden, die met elkaar stonden te praten. Maar haar grootmoeder zei: 'Nee, daar kan je niet naartoe, want nu moet je teruggaan, ze hebben je nog nodig, je man en je kind.'

MARIAN : Werd ze gedwongen terug te gaan, of kon ze kiezen?

BEA : Dat weet ze zelf niet goed. Maar haar dochtertje heeft wel de doorslag gegeven. Ze is toen terug gegaan. Voor ze het goed en wel besepte stond ze opnieuw in de ziekenkamer, naast haar toetakeld lichaam. Ze moest er opnieuw in, en dat vond ze vreselijk.

REGISEUSSE : En hoe gaat het nu met haar?

BEA : In het begin was het heel erg moeilijk. Ze had een enorm heimwee naar die andere toestand waarin ze had verkeerd. Maar nu ziet ze het als een nieuwe kans om haar leven voort te zetten, maar wel vanuit een heel andere visie. – En dit is het, wat ik de man in ons toneeltje ook heb gegund. Zijn zelfmoordpoging is mislukt, en hij krijgt een nieuwe kans.

LUK : Ja, om hetzelfde nog eens te proberen zeker!

BEA : Helemaal niet! Uit onderzoek is gebleken dat zelfmoordenaars die een bijna-dood-ervaring hebben gehad, geen nieuwe poging ondernemen, omdat ze hebben ingezien dat dit leven een zin heeft, en dat er daarna een nog veel mooier leven op hen wacht.

(Stilte)

REGISEUSSE : Dat is heel wat om over na te denken! – Maar ik moet nu vertrekken. – Woensdag, vergeet het niet, beginnen we aan de audities voor Romeo en Julia.

Wie graag Romeo of Julia wil spelen, zal serieus moeten oefenen voor de balkonscène op blz.21. – Vergeet het niet!

LOTTE : Ik doe niet mee aan die audities. – Waarom spelen we niet iets zoals ... Carmen?

LUK : Dat lijkt me een geweldig idee! Dan stel ik mij kandidaat voor de toreador.

(Een rood licht gaat aan. Spaanse muziek weerklinkt en Luk begint te vechten met een denkbeeldige stier, die snel wordt vervangen door leden van de groep. Ondertussen hebben ze de blokken in een halve arena neergezet en staan er bovenop. Dan komt Lotte heel verleidelijk op en draait rond Luk. Ze zingt de beroemde aria 'L'amour est un oiseau rebelle' uit Carmen van Bizet. – Overgang naar flamenco. Luk en Lotte dansen, en eventueel de hele groep).

REGISSEUSE : *(lachend)* Bravo! Dat zou echt iets voor jullie zijn. Maar Carmen is jammer genoeg een opera. – Vergeet niet om zeker nog veertien man te zoeken om mee te spelen. Iedereen van jullie zou nog minstens twee spelers vinden. Dat was de afspraak. Zoniet moeten we een ander stuk kiezen, met een meer bescheiden bezetting. – Goed dan, tot woensdag! Ruim nog even op en vergeet niet de deur af te sluiten. Daàg.

(De spelers verplaatsen de blokken links tot een bed, en gaan dan al pratend af).

Scène 2 : OP HET 'KOT' (studentenkamer)

(Marian en Maaïke lopen naast elkaar op het podium. Ze willen afscheid nemen.)

MARIAN : Tot morgen dan!

MAAIKE : Ik ga niet naar huis.

MARIAN : Is het weer zover? Daarom zei je geen woord daarnet!

(Maaïke knikt. Marian omarmt haar)

Kom maar mee.

(Ze doen een paar passen en gaan het 'kot' of studentenkamer binnen. Het licht gaat aan. Ze zetten zich.)

Vertel het nu. Wat is er gebeurd?

MAAIKE : Ik wil er niet over praten. Ik wil alleen maar slapen.

(Het licht gaat langzaam uit. We zien hoe Maaïke op het bed gaat liggen. Marian heeft een deken gehaald en een kussen. Ondertussen is de muziek op de achtergrond begonnen, zacht en melancholisch. De muziek gaat over in een dreigende sfeer (heel langzaam opbouwen!). Het 'kot' is helemaal donker geworden. Een gestalte (de ziel van Maaïke) zit alleen in het midden van het podium. Uit de coulissen dagen een voor een zwarte gestalten op, die haar bedreigen. Witte gestalten proberen haar te beschermen, en duwen de zwarte gestalten terug. Weer dringen de zwarte gestalten aan, heviger dan voordien. Ze slagen erin de witte gestalten te verjagen. Op het moment dat ze zich op Maaïke willen storten, komt er een jongen op (Werner), waar ze tevergeefs naartoe wil vluchten. Onderweg storten de zwarte gestalten zich op haar om haar te verscheuren. Op dat ogenblik wordt ze met een gil wakker en verdwijnen de gestalten. De muziek die ondertussen waanzinnig luid is geworden, stopt abrupt. Maaïke is wakker geschrokken en schreeuwt het uit van angst. Marian komt aangelopen.)

MARIAN : Hé, wat is er? Gaat het? *(knuffelt haar)*

MAAIKE : *(snikkend)* Ik weet het niet. *(begint te wenen)*

MARIAN : Heb je gedroomd of zo?

MAAIKE : *(knikt)* Het was een akelige, griezelige droom. Er waren witte en zwarte gestalten. Ze kwamen altijd maar dichterbij en dichterbij. Ik werd gek van angst.

(weent weer)

MARIAN : Kom, adem eens diep in en uit, dan zul je een beetje rustiger worden. Het is nu voorbij. Het was maar een droom. Kom, probeer het eens.

(Maaikte ademt diep in een uit; ze wordt rustiger)

Wat was er dan zo erg?

MAAIKE : Ze wilden mij kapot maken. *(begint weer te wenen)*

MARIAN : Wie waren dat, die je wilden kapot maken?

MAAIKE : Op het laatst waren ze allemaal rond mij. Ik kon geen lucht meer halen, ze bleven maar dichterbij komen .... En toen was ik dood!

MARIAN : Het was maar een droom.

MAAIKE : Maar ze zeggen toch altijd dat dromen een betekenis hebben. Dan ga ik morgen dood, of zo?

MARIAN : Maar nee. Ze zeggen ook dat mensen, die in hun dromen doodgaan, lang zullen leven!

MAAIKE : Wat leuk hoor !

MARIAN : En de witte gestalten, deden die dan niets?

MAAIKE : Ze probeerden wel, maar het hielp niet. Het was verschrikkelijk!

MARIAN : Was er iemand bij die je kende?

MAAIKE : Ik weet het niet. Op het laatst kwam er iemand. Ik probeerde naar hem toe te rennen. Maar zijn gezicht kon ik niet zien.

MARIAN : Heb je geen idee?

MAAIKE : Het was meer een gevoel. Door het gevoel dat hij mij gaf, meende ik hem te herkennen. Ik kan het moeilijk onder woorden brengen.

MARIAN : Zo! Maar het is dus wel een hij! Ken ik hem?

MAAIKE : Ja.

MARIAN : Wie is het? Zeg het dan, als ik hem ken.

MAAIKE : Nee!

MARIAN : Pas op! Of ik kietel je! *(kietelt haar)*

MAAIKE : Stoooop! Ik zal het zeggen, ik zal het zeggen!

MARIAN : Natuurlijk!

MAAIKE : Nu, het is ...

MARIAN : Kom op!

MAAIKE : Het is ... Werner.

MARIAN : *(met moeite haar ontgoocheling verbergend; in het tweede bedrijf zal duidelijk worden dat ze zelf op Werner verliefd is:)* Werner!?!

MAAIKE : Ja! Ik leef met Werner in mijn kop. Ik eet met Werner in mijn kop. Ik studeer met Werner in mijn kop, en nu slaap ik ook al met Werner in mijn kop!
(ondertussen trekt ze haar kleren en schoenen aan)

MARIAN : Weet hij het al?

MAAIKE : Nee, natuurlijk niet! Ik heb evengoed tegen Werner gezwogen als tegen jou. Ineens was het er. Als ik hem zie, dan is het of ik vlinders in mijn buik voel. Nu begrijp ik pas die uitdrukking. Het is echt waar! Heb je dat nog nooit gevoeld?

MARIAN : *(aarzelend)* Nee.

MAAIKE : Jammer!

(Maaïke trekt haar kleren verder aan; ondertussen gaat Marian haar injectiespuit halen)

Zeg, ben je zeker dat het nooit meer zal weggaan?

MARIAN : Ja, suikerziekte heb je voor de rest van je leven. Dat moet je leren aanvaarden.

MAAIKE : Is dat inspuiten niet gevaarlijk?

MARIAN : Nee, zolang je maar niet in een bloedbaan spuit, is er niets aan de hand.

MAAIKE : En als het per ongeluk toch gebeurt?

MARIAN : Dan kun je in coma geraken, of zelfs sterven als de dosis hoog genoeg is.

(Er wordt gebeld. Marian gaat de deur openen. De moeder van Maaïke komt binnen)

Hallo, kom binnen.

MOEDER : Is Maaïke hier?

MARIAN : Ja ja.

MOEDER : (*zenuwachtig*) Dag Maaike.

MAAIKE : Dag mama.

MOEDER : Goed geslapen?

MAAIKE : (*aarzelend*) Ja.

MOEDER : Ik ook. (*lacht zenuwachtig*)

MARIAN : Mag ik u iets aanbieden?

MOEDER : Dank je, doe geen moeite, Marian. Ik blijf maar even. (*tot Maaike*) Ik kwam eens zien hoe het met je is.

MAAIKE : Dat zal je wel weten zeker!

MOEDER : (*nog altijd zenuwachtig*) Vanmorgen is er een jong poesje gevonden naast ons, bij de burens, en je weet hoe de kinderen zijn. Ze willen het houden, ja ... euh ... en dan was het ineens weggelopen, en moest iedereen ernaar zoeken en ... ach (*zucht*)

MAAIKE : En hoe is het met jou?

MOEDER : O, goed, hé. Ik heb ook meegezocht en ik had het bijna gevonden. De kleine Sim heeft het ontdekt. Weet je waar het zich verstopt had?

MAAIKE : Ik wil weten hoe het met jou is. En met papa.

MOEDER : Goed.

MAAIKE : Goed?

MOEDER : Ja. (*na een tijdje*) Het had zich verstopt in de houtstapel. Tussen twee houtblokken gluurde het naar buiten. Wat is het toch schattig, zo'n klein poesje! Weet je, Maaike, toen je nog een klein meisje was, heb je ook zo'n poesje gekregen. Maar ja, dat zal je je wel niet meer herinneren ... We hadden het gratis op de markt gekregen. Je hebt toen net zo lang gezeurd tot je je zin kreeg. Je moest en je zou dat ene poesje hebben met die witte pootjes. Je zei dat het precies sokjes aanhad ... maar dat weet je natuurlijk niet meer.

MAAIKE : O ja, dat weet ik nog maar al te goed! En ook dat ik het niet mocht houden! (*smalend*) Maar dat ben jij natuurlijk vergeten, hé?

MOEDER : En weet je, Ingrid van naast ons, vertelde dat hun tuinman, die anders nooit ziek is, nu al een week in bed ligt. Het moet toch wel een straffe griep zijn, die de ronde doet. Gelukkig zijn wij nog allemaal gezond, hé Maaike?